

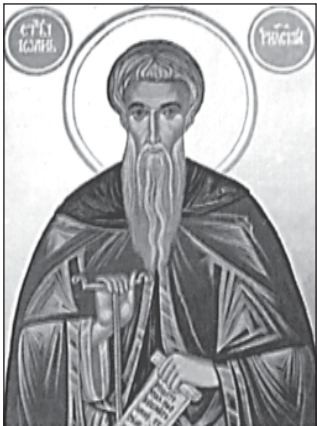
Софийска духовна семинария
„Св. Йоан Рилски“

Вестник СЕМНАРИСТ

Юбилейно издание на Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“

Год. V, бр. 1 / март 2004 г.

София 1164, п.л. „Велчова завера“ № 2, тел./факс: 868 01 44, тел.: 868 00 70, 868 94 44, 862 28 01, e-mail: seminaria@aster.net

СВЕТИ
Йоан Рилски
Чудотворец

Темите в броя:

Семинарска
хроника

Ръкоположения

Повествование
за св. мъченици
Мануил, Георгий,
Петър, Леонтий,
Сионий, Гавриил,
Йоан, Леонт, Парод
и др. на брой общо
377, пострадали за
Христа през 814 г.

Стр. 2

Поздравление от
Вартоломей,
архиепископ на
Константинопол –
Нови Рим и
Вселенски патриарх

Интервю с архим.
Софроний и отец
Давид от
манастира
„Успение на Пресв.
Богородица –
Трескавец“ край гр.
Прилеп, Македония

Благовеценски
ученически
богословски
четения

„Езерни молитви“.
Духовна поезия от
св. Николай
Велимирович

Стр. 3

Из фотоалбума на
проф. Михаил Енев

Ученическо
творчество

Стр. 4

Благовещение

Днес е началото на нашето спасение и откриване на вечната тайна: Синът Божий става Син на Девица и Гавриил благовести благодат. Затова и ние с него да зовем към Богородица: Радвай се, благодатна, Господ е с Тебе.

Тропар, гл. 4

Когато се изпълнило времето и дошъл часът за избавление на човешкия род чрез Боговъплъщението, трябвало да се намери чиста, непорочна и свята девица, достойна да стане майка на безплътния Бог, която щяла да послужи за делото на нашето спасение. И такава девица се намерила – с непорочна чистота, най-чиста сред чистите, най-святая – пречистата и преблагословена Дева Мария. И изпратил Бог един от небесните духове, предстоящи непосредствено пред престола Му, архангел Гавриил, с вест за тайнството, скрито от векове и неведомо и за самите ангели – да благовести на Пречистата Дева дивното зачатие на Божия Син, надхвърлящо ума и човешкото естество. Богомъдрите отци

на Църквата предполагат, че когато небесният благовестител се явил пред Девата, Тя размишлявала върху думите на пророк Исая: „ето, Девицата ще зачене“ (Исайя, 7:14) и премисляла как и кога ще стане странното и необичайно за девическото естество зачатие и рождение.

Докато Пречистата Дева размисляла така и в тайника на сърцето Си възнасяла с пламенна, гореща любов богомислена молитва към Господа, ненадейно и тихо пред нея застанал благовестителят архангел Гавриил. Свети Андрей Критски пише: „Архангел Гавриил влязъл в дома и се запътил към вътрешната стая, която обитавала Девата, приближил се тихо до вратата, пристъпил вътре и с кротък глас се обърнал към

Нея: „Радвай се, Благодатна, Господ е с Тебе!“ Съществуваш и т преди Теб сега е с Теб и скоро ще произлезе от Теб. Съществуващият преди вечността сега ще бъде подвластен на времето. О, безмерно човечколюбие! – възклицава свети Андрей. – О, неизповедимо милосърдие! Архангелът благовестува не изоб- що радост, а радостта от възлюбването на Твореца в Девата. Защото думите му: „Господ е с Тебе!“ разкриват ясно присъствието на Царя,

макар приел от нея човешка плът, но ни най-малко не отстъпил от присъщата Му слава! Радвай се, тържествуваща, Господ е с Тебе! Радвай се, всецелно оръжие на мира, чрез което скръбната присъда, осъдила света на проклятие, се превръща в радостен призив за блаженство!

Радвай се, наистина Благовословена! Радвай се, най-възхителна Дево! Радвай се, прекрасен храм на небесната слава! Радвай се, осветен дворец на Царя! Радвай се, чертог, в който Христос се обручи и съчета с човечеството! Благовословена си Ти между жените, Ти, Която бе предвидяна от пророческите очи на Исая, който Те нарече Пророчица, Дева, книга запечатана! Благовословена си наистина Ти, наречена от Иезекиил денница и врата затворена, през която мина Единият Бог! Благовословена си Ти, Едничка, Която възлюбеният от Бога, Даниил, видя като планина и Която чудният Авакум нарече осенена планина, а царственият Твой прародител Давид пророчески възпя като Божия планина, планина тучна, планина по-

мазана с елей, планина, в Която е благоволил да се всели Бог. Благовословена си Ти между жените, Ти, Която Захария, съзерцател на Божествените Тайни, видя като великолепен златен светилник, украсен със седем кандила, означаващи седемте дара на Светия Дух. Наистина си благословена Ти, Която вместиш и рая, и Едемската градина – Христа, Който след като произлезе от Твоята утроба, като извор на жива вода по неизказаното си всемогъщество напои с четирите евангелски струи цялото земно лице.“

Из „Слово за Благовещение на Пресвета Богородица“; Жития на светиите, м. март, манастир „Св. Влчк Георги Зограф“; Света Гора, Атон

Благовещение. Свещено изображение от XVI в.

25 март, Благовещение. Тържествено предаване на семинарското знаме от петокурсниците на учениците от четвърти курс

Ученическо творчество

Благовещенски четения

Живот и прослава на св. Богородица

Св. Богородица е чаяние на вярващата душа през вековете. Ветхозаветните текстове – пророчества и предобрази за нея – станаха за изпълнения от рая съгрешил човек „като утринна роса, като дребен дъждец по злакове, като проливен дъжд по трева“ (Втор. 32:2) Тя дойде на земята като дългоочаквана Божия благословия и неизречима радост за двамата застарели родители светите богоотци Йоаким и Ана. Когато св. Ана заченала Пресветата Дева, цялата ликуваща от радост, грейнала, сияеща, с висок глас извикала: „Радвайте се заедно с мене всички колена Израилеви!“ Кондакът подчертава, че „цялата вселена празнува Аниното зачатие, защото тя роди Родилата неизказано Бог Слово.“ Когато Пресветата Де-

ва се родила св. Ана възкликнала: „Душата ми е пълна с възторг, радост и благодарност към Бога!“ После в изпълнение на обичая тя станала, умилена се, накърмила детето и го нарекла Мария, което значи надежда, защото се изпълнила дълголетната ѝ надежда за рожба. А заедно с това дошла и надеждата за цялото човечество.

Щом момиченцето навършило три години, родителите му го завели в храма и така изпълнили обещанието си, което дали пред Бога да го посветат в служба на Него. Първосвещеникът Захария посрещнал детето, взел го на ръце, показал му Светая Светих, благословил го и рекъл: „Тя ще прослави името Ти Господи между народите. Чрез Тебе в последните дни тя ще извести изкупление-

то на Израилевите синове.“ И той тури детето да седне на третото стъпало в олтаря. И Господ Бог изпрати благодатта си върху детето.

В храма Господен тя си изработи свой начин на живот. От ранно утро до третия час се отдаваше на молитва. От третия час до деветия през деня предеше и тъчеше. И от деветия час пак започваше усърдно да се моли, докато ѝ се явяваше Ангел Господен. Тя получаваше от ръката на Ангела храната си и отново се отдаваше на още по-усърдна молитвена прослава на Бога. И за да не се отклони от молитвата си, когато някой я поздравяваше, тя отговаряше с богослов: „Слава Богу“. От тогава изразът „Слава Богу“ е останал между хората като поздрав.

На стр. 4

Чудотворни икони на св. Богородица

Колко дивен и чуден е празникът Благовещение – благата вест за идването на Спасителя като Син Човечески и след време наричан от нас, православните – Богочовека. Но как бихме си спомнили за този чуден ден ако нямаше икони, ако не беше победена страшната ерес на иконоборците, които искаха да ни лишат от насладата да се възхитим на прекрасните образи, които ни връщат във великия ден на благата вест. Дори в историята, когато Църквата е имала нужда от възстановяване на своите сили, именно иконите, в които е запечатан духът на православния догматически стил се отзовават първи на помощ. Освен в исторически смисъл, те са имали огромен принос и в душеспасението

на човека. Колко хора страдащи и немощни са искали подкрепата на пресвета Богородица. Застанали благоговейно пред нейния свят образ, те са получавали помощта и застъпничеството ѝ. Колко радост и умиление изпитва човек, когато види светите изображения на Майката на всички християни – Богородица. Колко много нейни икони са разпространени навсякъде из света и със своите чудотворни сили изливат благодатта на нашия Бог върху нас немощните.

Първа и неповторима е Йерусалимската икона на св. Богородица, нарисувана от самия св. и евангелист Лука, обърнала множество народ, изцелила множество боледуващи, утешила страдащи неутешимо в своите скърби.

На стр. 4

Хроника

По повод 100-годишния юбилей на Софийската духовна семинария продължиха да пристигат поздравителни писма и след тържествените чествания на 17, 18 и 19 октомври м. г. Освен осъществените досега прояви, Юбилейната програма включва още: изработване на юбилейна икона на Исус Христос Спасител; поредица от духовни беседи за учениците-семинаристи, изнесени от столични клирици, литературно-богословски четения, свързани с празниците Благовещение, Възнесение Господне и Неделя на всички български светии; издаване на юбилейен сборник „100 години от основаването на Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“; изграждане на фиала пред централния вход на Семинарията; поставяне на мемориална плоча в семинарския храм на блаженопочиналите ректори и заслужили учители на Семинарията и др.

В тържествена атмосфера преминаха в семинарския комплекс Рождественските и Богоявленските празници, въпреки отсъствието на голяма част от семинаристите поради Коледната ваканция. На Игнажден, с голяма китка здравец, първа прекрачи прага на Ректората шестгодишната Ели заедно с деца от енорията на кв. „Лозенец“, членове на Столичния център за работа с деца.

Момент от празненството в Ректората на Семинарията в деня на св. мчк Игнатий Богоносец

Малките артисти изнесоха богата програма от коледни наричания и песни и подариха на отец-ректора голяма сурвачка, украсена с разноцветна вълна, пуканки и сушени плодове. Отец-ректорът Негово Високопреподобие архимандрит Сионий благослови децата и ги покани пак да дойдат в Семинарията.

На 21 януари – деня, в който се чества паметта на преп. Маским Изповедник и на св. мчк Неофит, в семинарския храм „Св. Йоан Рилски“ бе извършен молебен, а представителна група от семинаристите взе участие в тържествената св. Литургия в катедралния митрополитски храм „Св. Неделя“.

На 22 януари, в семинарския храм „Св. Йоан Рилски“ негово Високопреподобие архимандрит Сионий, ректор на Софийската духовна семинария отслужи празнична св. Литургия в съслужение със семинарското духовенство и с представители на монашеското братство на Клисурския манастир йеромонах Антим, игумен на манастира и йеромонах Стилиян. Молитвено участие в богослужението взеха Знеполски епископ Николай, викарий на Софийския митрополит и протоiereй Николай Николов, председател на храм „Св. Петка – Стара“. В края на св. Литургия, йеромонах Антим произнесе проповед, в която предаде накратко житието на св. Сионий Български (Адрианополски), пострадал за Христовата вяра заедно други мъченици, общо 377, през IX в.

По случай Националния празник на България – 3 март, с благослението на Негово Светейшес-

Семинаристи с националния трибагренник и знамената на Семинарията на Националния празник

тво Българския патриарх Максим, в ПКСХП „Св. Александър Невски“ Негово Преосвещенство Знеполски еп. Николай отслужи Преждеосвещена литургия в съслужение с Техни Високопреподобия архим. Сионий и архим. Йоан, храмовото духовенство и столични свещеници. На св. Литургия присъстваха възпитаници от I и II курс на Софийската духовна семинария. Учениците Николай Тун-

чев, Янко Митев, етнически българин от Македония и Вениамин Дойчев, етнически българин от Молдова носеха националния трибагренник и знамената на Софийската духовна семинария по време на литийното шествие от храма до паметника на Царя Освободител.

По повод Пролетния ден на Европа, на 23 март (вторник), в семинарския храм бе отслужен тържествен молебен, по време на който заедно се помолиха за мир възпитаниците на Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“ и учениците от Частната професионална гимназия по мениджмънт в спорта и в туризма „Св. Йоан Кръстител и Св. Анна“. Тържественият молебен бе отслужен от Негово Високопреподобие архимандрит Сионий, протоiereй Цанко Тотев, председател на Църковното настоятелство на храм „Св. Николай“, с. Горни Лозен, Софийско и свещеник Кирил Дидов, ефимерий при семинарския храм. В своята проповед, Негово Високопреподобие архимандрит Сионий посочи, че в трудните и изпълнени с изпитания времена, в които живеем, когато в различни части на света стават трагични събития и човешкият живот е в опасност, наш дълг е да заставаме по-често пред Светия олтар и да се молим, за да изпросим от Всеподателя Исус Христос мир за нас, за нашите близки и за целия свят. И тъй като децата са най-чисти, то тяхната молитва е най-искрена и най-силна. В края на тържествения молебен всички присъстващи изпяха многолетствие за здаре и благоденствие на целия български народ.

На 25 март – Благовещение, Негово Високопреподобие архимандрит Сионий, ректор на Семинарията, отслужи в семинарския храм света Божествена Литургия в съслужение със семинарското духовенство. В края на службата архимандрит Сионий произнесе проповед, посветена на празника и пожела на богомолците Светото Благовещение да изпълни сърцата им с братолюбие и мир за да посрещнат в духовна радост славното и велико Христово Възкресение. По стародавна традиция Благовещение е и празник на Софийската духовна семинария, тъй като на този ден петокурсниците предават семинарското знаме на учениците от четвърти курс. Церемонията по предаване на знамето се проведе пред централната семинарска сграда, в присъствието на духовници и множество миряни. Семинаристите-абитуриенти целунаха Евангелието и семинарското знаме и бяха благословени от отец-ректора, който им пожела да вградат завинаги в сърцата си девиза на Семинарията: „Вярвай в Бога – обичай България!“ за да служат вярно на светата Църква и Родината. Следобяд от 14 ч., в тържествено украсената конферентна зала на Семинарията, започнаха Благовещенските ученически четения – още едно продължение на традицията, завещана от предишните поколения семинаристи. С доклади, посветени главно на прославата на Божията Майка, участие в четенията взеха ученици както от редовния, така и от паралелния курс.

Архимандрит Сионий начело на шествието за предаване на семинарското знаме

Ръкоположения

На 16 ноември 2003 г. в семинарския храм „Св. Йоан Рилски“ Негово Преосвещенство Знеполски епископ Николай, викарий на Софийския митрополит отслужи празнична св. Литургия в съслужение с Негово Високопреподобие архимандрит Сионий, ректор на Семинарията, храмовото духовенство и други духовници. По време на св. Литургия беше ръкоположен в дяконски чин семинаристът Димитър Иванов Айдаров от II б паралелен курс.

На 19 декември 2003 г., в Клисурския манастир „Св. св. Кирил и Методий“, община Берковица, с благослението на Негово Високопреосвещенство Видински митрополит Дометиан, Негово Високопреподобие архимандрит Сионий пострига в монашески чин с името Евтимий ученика Евгени Димитров Койнов от IV а курс на Софийската духовна семинария. Духовен старец на новопостригания монах е йеромонах Антим, игумен на Клисурската света обител.

В началото на 2004 г. от II а и II б паралелни курсове на Софийската духовна семинария, в гр. Пловдив бяха ръкоположени в дяконски чин от Негово Високопреосвещенство Пловдивски митрополит Арсений курсистите: Евгений Петков Петков – на 25 януари в храм „Успение на Провета Богородица“, Наско Добрев Атанасов с духовното име Атанас – на 1 февруари в храм „Света Троица“, Милен Веселинов Недев – на 8 февруари в храм „Св. св. Петър и Па-

Житие

Повествование

за светите мъченици МАНУИЛ, ГЕОРГИЙ, ПЕТЪР, ЛЕОНТИЙ, СИОНИЙ, ГАВРИИЛ, ЙОАН, ЛЕОНТ, ПАРОД и др. на брой общо 377, пострадали за Христа през 814 година

Езичниците, неразумни

и непознаващи истинския живот на Христа Бога, навлезли в Македония и Тракия и ги превзели, като нападнали и самия престолен град, и го обсадили. После, като дошли

Св. Сионий Български (Адрианополски)

в Адриановия град (днешния град Одрин) обсаждали и него три месеца и пленили колкото намерили в него жители. Излязло нареждане заловените в плен християни да ядат месо през светата Четиридесетница. Тези, които склонят, щели да запазят живота си, а онези, които не се подчинят, щели да бъдат убити. Когато нареждането на безбожния владетел влязло в сила, народът се събрал и настанал голям плач и ридание. Езичниците, като видели, че упорството на мъжете е несломимо, решили чрез одного да надвият останалите и, като го умъртвили, веднага направили децата и жена му роби, та по този начин останалите да се разколебаят и да се подведат. Но те останали по-непреклонни, викайки: „Ние сме християни, и ще споделим съдбата на нашия умрял брат. И сега има сила Евангелието за царството Божие: „Който обича баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене; и който обича син или дъщеря повече от Мене не е достоен за Мене; и който не взема кръста си, а следва подире Ми, не е достоен за Мене.“ (Мат. 10:37-38) И пак: „...Не бойте се от тия, които убиват тялото и сетне не могат нищо повече да сторят; но ще ви покажа, от кого да се боите: бойте се от Оногова, Който след убиването има власт да хвърли в геената; да, казвам ви, от Него се бойте.“ (Лука 12:4-5)

Християните послушали Евангелските наставления, подчинили се на Господа и се увенчали с мъченически венец.

Мануил – великият архиепископ на Адрианополската епархия с меч на две части бил разсечен, като запазил Христовата вяра.

Георгий – архиепископ на Девелската епархия и Петър – епископ, едновременно убити, били посечени заради Владиката на общата благодат.

Неизречено възделение имал Леонтий, светиет епископ Никейски, прободен в утробата с меч, който достигнал чак до тила му, неспазвайки го с Христа Спасителя.

По-нататък пострадали Гавриил и Сионий, които не се побояли от меча, доблестните Йоан и Леонт, боговдъхновенният Парод, пребит от множество то с камъни, всички те благоговейни презвитери, служители до смъртта си на Самого Бога.

Пострадали за Христа още 368 миряни от тези епархии, и всички придобили мъченически венец. Те били от различни места на Адрианополската и Девелската епархии.

Тези християни, които езичниците предадоха на смърт, придобиха живот вечен, Църквата се украси с чистотата им, а ние намерихме молитвени застъпници пред престола на Бога.

По техните свети молитви, Господи Иисусе Христе, Боже Наш, помилуй нас!

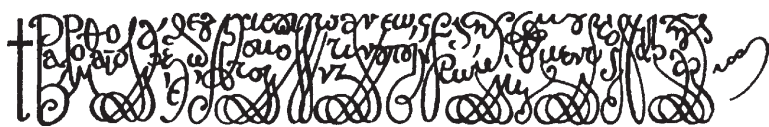
Из Синаксар на Вселенската Патриаршия от X-ти век и сборника „Малък катехизис“ на преп. Теодор, игумен на Студийския манастир в Константинопол

вел“ и Костадин Георгиев Костадинов – на 15 февруари в храм „Св. Марина“. Също на 15 февруари, в манастира „Св. пророк Илия“ на столичния квартал Дървеница, Негово Преосвещенство Знеполски епископ Николай отслужи празнична св. литургия в съслужение с игумена на Зографския манастир Негово Високопреподобие архимандрит Амвросий, Негово Високопреподобие архимандрит Йоан, протосингел на Софийската митрополия и други духовници. По време на св. Литургия бе ръкоположен в дяконски чин Любомир Венчо Наплатанов с духовното име Лука, от II б паралелен курс на Софийската духовна семинария.

На 1 февруари, неделя на Митаря и Фарисея, в семинарския храм Негово Преосвещенство Знеполски епископ Николай отслужи света Божествена литургия в съслужение с Негово Високопреподобие архимандрит Йоан, протосингел на Софийската митрополия, Негово Всепреподобие йеромонах Поликарп, игумен на мъжката общежителна обител „Св. Йоан Рилски“ в с. Скриня – Руен, общ. Бобошево, гостът от Гърция йеродякон Доротея от манастира „Св. Власий“, митрополия Мегара и Саламинас (до гр. Атина) и други духовници. По време на богослужението бе ръкоположен в дяконски чин Александър Василев Нешев, завършил наскоро Софийската духовна семинария.

в. „Семинарист“

Поздравление

До Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“, България

Мир и Божие благоволение

От името на Светия и Священ Синод на Вселенската Патриаршия и лично от наше име, бихме искали да използваме случая, за да Ви изкажем нашите поздравления и най-добри пожелания по повод 100-годишния юбилей на Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“. С Божието благоволение и благословията на свети Йоан Рилски Чудотворец и до днес Вашата семинария е място за богословско и светско образование, за духовно развитие и подготовка на свещеници за Българската църква в продължение на цял един век.

Семинарията беше основана в началото на 20-ти век и успешно отговори на просветните и социални нужди на българския народ в тези времена. Сега, в началото на 21-ви век, Семинарията има пред себе си свещената задача да подготви бъдещите свещеници, богослови и миряни – служители на Светата Българска Църква, да поддържа вратата на изправеното пред нови предизвикателства европейско общество.

Затова, ние се молим Бог все така щедро да благославя и да ръководи Семинарията и с покровителството на свети Йоан Рилски тя да следва своята свещена мисия със същата мъдрост и любов, засвидетелствана към учениците си за прослава на името на нашия Господ и Спасител Исус Христос и нашата съхранена Православна вяра.

5 ноември 2003 г.

Ваш ревностен и смирен молитствувател пред Бога

✠ Κωνσταντινουπόλεως ἁγιοδοξίας

✠ BARTHOLOMEW
Archbishop of Constantinople,
New Rome and Ecumenical Patriarch

ВАРТОЛОМЕЙ

Архиепископ на Константинопол – Нови Рим и Вселенски патриарх

Интервю

Гости на Софийската духовна семинария наскоро бяха архимандрит Софроний, игумен на манастира „Успение на пресвета Богородица – Трескавец“ край град Прилеп, Македония и отец Давид от същия манастир. От няколко години насам между прилепския манастир и Софийската духовна школа се осъществяват постоянни контакти на основата на братска близост и сътрудничество. Специално за в. „Семинарист“ нашите гости отговориха на следните въпроси:

Въпрос: Какво определя значимостта на едно духовно училище и има ли сходство между живота в семинарията и живота в един манастир?

Отговор: По начало, семинарията както манастира не я правят значима нейните сгради, а личностите, които се учат в нея и преди всичко личността на ректора. Архимандрит Сионий ръководи преподавателите и семинаристите и заедно с това осъществява редица други дейности като например провеждането в Семинарията на международни симпозиуми. Аз съм участвал – казва отец Давид, – в такава среща през 1996 г., на която присъстваше епископ Калистол Уер от Великобритания. Основната тема на този симпозиум беше „Учението на св. Григорий Палама“.

Определено може да се каже, че има сходство между семинарията и ма-

настира, защото животът в семинарията в същността си е като живота в един манастир. Основната характеристика на семинарския живот са ежедневните богослужения в храма, както е в манастира, пението на хористите на клироса и т.н.

Въпрос: Как виждате мисията днес на възпитаниците на едно православно духовно училище?

Отговор: В света се появяват все повече и повече чужди на Православието философии за живота. За мнозина Православието днес е само народни обичаи и фолклорна традиция. Затова мисията на семинаристите е да покажат на света, че Православната духовност не е някакъв сбор от безсмислени обичаи, а начин на живот, изкуството да се живее истински. Те трябва да покажат на света, че светата Божествена Литургия, редовното причестяване и исихазма са истинските отлици на православната духовност и само доколкото се живее по този начин, т.е. литургически – с изповед и причастие, с Исусовата молитва, отмервана на броеницата, само тогава обичаите имат смисъл. Също както, когато един човек влезе в храма, запали свещ, но обърне гръб на свещеника и на светата чаша, тогава запалената от него свещ губи смисъла си. Свети Григорий Богослов казва: „почитай Бога по-вече от обичаите“. Сигурни сме, че под духовното ръководство на ректора архимандрит Сионий, когато семинаристите станат свещеници ще учат

хората на чистата вяра.

Въпрос: Какви трябва да израстват семинаристите и какви качества трябва да развият у себе си за да станат носители на истинската вяра?

Отговор: Православният дух не е механичен сбор от морални норми. Свети Симеон Нови Богослов казва, че онзи, който е достигнал морално съвършенство не значи, че се е срещнал лице в лице с Бога. А онзи, който се е срещнал лице в лице с Бога, именно той е достигнал морално съвършенство. От тук смисълът на православния християнин, а и на всеки семинарист е да се срещне лице в лице с Бога, т.е. да се добие с несътворената Божествена благодат. Също както апостолите на планината Тавор, св. апостол Павел по пътя за Дамаск и много други свети отци от апостолско време до наши дни. Трябва да се знае, че светилите не са анахронизъм в Православната църква, а че съществуват и днес, и че всеки човек е призван да стане светец.

Въпрос: И накрая, бихте ли споделили вашите впечатления от престоя си в България?

Отговор: По време на нашето гостуване в България, както в Семинарията, така и в манастирите, които посетихме, това, което най-много ни направи впечатление е братската любов и сърдечното гостоприемство, с което ни посрещаха навсякъде.

в. „Семинарист“

Благовещенски ученически богословски четения

традиционен тематичен семинар на ученици от Софийската духовна семинария 25 март 2004 г.

Под патронажа на Негово Високореподобие архимандрит Сионий и под ръководството на Иван Николов – преподавател по Священо Писание на Новия Завед и Венета Дякова – преподавател по български език и литература бяха подготвени и изнесени от семинаристите следните доклади:

Живот и прослава на Св. Богородица – Илиян Янков II б паралелен курс; Чудотворни икони на Св. Богородица – Десислав Йовчев V а клас и Йерусалимската чудотворна икона на Св. Богородица – Теофан Георгиев IV б клас; Представяне на книгата с духовна поезия на сръбския

светител Николай Велимирович „Езерни молитви“ – Станчо Койчев IV б клас и Мирослав Чапкънов I б клас; Под покроба на Божията Майка – Александър Дериволков V б клас; „Това беше от Мен“ – духовно завещание на стареца Серафим Вирицки – Благовест Борисов IV б клас; За съществуването на Бога – Атанас Лазаров III а клас; Св. Патриарх Евтимий – велико светило на Търновската школа – монах Евтимий IV а клас; Бог е любов – Стоян Иванов I а клас; „Име сладко, земя рай“ – Петър Цветков IV б клас; За греховете – Борислав Галчев – IV а клас; Манипулиране на човешката личност – Милен Петров от IV б клас; Из историята на Софийската духовна семинария – Иван Любенов II а паралелен курс.

ЕЗЕРНИ МОЛИТВИ

Духовна поезия на светителя Николай Велимирович

Чудотворната икона на Пресвета Богородица „Отрада“ или „Утешение“, манастира Ватопед, Св. Гора

Майко небесна, приеми ме в Твоята слава.
Зер световната слава дето замръкне,
не осъхва.
И короната, която хората дават,
е трънен венец за
разумните и палячовска капка за
безумните. Докато
златото е под земята, всеки го иска и
търси. Но щом
накити главата на един човек, мракът
на завистта
и омразата почерня блясъка му.
Направи ме скрито злато в
най-скритата си

Владика Николай Велимирович е роден през 1880 г. в село Лелич, Южна Сърбия. Завършва богословие в Белград, специализира в Берн, Женева, Лондон и Петербург. Защитав докторат по богословие в Берн и по философия в Женева. Монашеството приема през 1909 г. в манастира Раковица. Преподава богословие в Белградската духовна академия. Участва като доброволец във войните, проповядва и помага на пострадалите. През 1915 г. е изпратен в Англия и в Америка, а след връщането си го избират за епископ Жички. През 1920 г. е преместен в Охридската архиепископия, но по настояване на архиерейски събор и на народа се връща отново в Жича.

След окупацията на Югославия през 1941 г. е интерниран от германските нацисти и е изпратен в концлагера Дахау заедно със сръбския патриарх Гавриил. Освободен през 1945 г., той не се връща в комунистическа Югославия, а заминава за САЩ. До смъртта си пише и преподава. Умира на 18 март 1956 г., застанал на молитва, с разтворена Библия в ръце.

До 1991 г. мощите му се пазят в американския сръбски манастир „Св. Сава“ в Либъртвил. След падането на комунизма в Югославия е изпълно изказаното приживе горещо желание на Владика Николай – да бъде погребан на родна земя, в родното

Съкровищница: да не знае никой за мен,
освен Теб.
Защото ако Ти ме знаеш, аз съм познат;
ако хората
ме знаят, името ми е съмнение.
Скрий ме от злите очи на света, защото
чернея от
тях. Запази ме като тайна, която
завистта не може
да надуши. Бъди по-мъдра от мен и не ме
показвай
на никого. Виж, аз и мах Теб като
най-мила тайна и
Те показвах на света, и светът ми се
подигра. Защото
завистта се подиграва, щом не може да
отнеме.
Приятели мои, какво е хорската слава,
ако не
пиянство, което започва с песни, а
завършва в блатото?

...
Майко небесна, скрий ме дълбоко от
хорските очи и
от хорския език там, дето само Твоето
око вижда и
само Твоята реч се чува.
Моля Ти се, Вечна Хубост моя!

Моята реч е мой живот и моя песен,
мой пламък и моя жертва.

От Твоето взех и на Теб
принасям – приеми и не отхвърляй, Майко
преизпълнена с милост.

Отсях шепи пшеница от нива бурен,
приеми поне едно зърно от
моята шепи и ще ме
направиш щастлив.

Охридското езеро, 1921-1922 г.

си село Лелич. Скоро след това той е канонизиран от Сръбската православна църква.

Сред множеството съчинения на Владика Николай са: „Речи за Всечовека“, „Отвѣд греха и смъртта“, „Сърбия в светлина и мрак“, „Войната и Библията“, „Беседи под планината“, „Мисли за доброто и злото“, „Събрани съчинения“ в 25 тома, както и книгата с духовна поезия „Езерни молитви“. В тази книга епископ Николай мисли с молитва, философства с молитва, с молитва лекува от греха, с молитва усеща Бога и цялата твар. Чрез неговата молитвена поезия говорят светлосносните души на великите православни подвижници, защото молитвата е едничкият зрящ пътеводник на ума, сърцето и волята.

През благоговейните стихове на Владика Николай Велимирович строи цялата му боголюбива душа:

„Не презирай жертвата на езика ми,
Господи, Боже мой.

Не отминавай, но чуй.
Моля Ти се и Ти се покланям сега
и през цялото време
и през цялата вечност. Амин.“

Из книгата „Езерни молитви“
на св. Николай Велимирович

Заб. Светител означава епископ, канонизиран за светец.

Ученическо творчество

Живот и прослава на св. Богородица

От стр. 1

Резултатът от молитвата ѝ се чувствал наблизко и далеч. Тя била всичко за всички. За евангелистите – евангелист, за апостолите – сътрудник, за мъчениците – съмъченик, за боязливите – насърчение, за смелите – радост, за цялата църква – душа, Майка пчела – на Църквата кошер. Всички жадуващи за Христа отивали при нея за да се напият като от животоносен източник. А тя всички приемала със смирение на Девица и с нежност на Майка. И всеки излизал от дома ѝ духом ободрен, извисен, подкрепен и очистен и се връщал у дома си по-въодушевен за Христа и по-смирнен за света.

Не случайно е толкова дивна Нейната прослава от пророци, мъченици, светители, преподобни, изповедници, зографи и миряни. Св. пророк Исая изрича пророчеството за запечатаната книга: „Ще бъдат за вас всички тия думи като запечатана книга.“ Светите отци поясняват: Както запечатаната книга не може да се прочете, тъй и безмъжното зачатие на Светата Дева не може да се разбере с естествените човешки природни закони.

Св. пророк Иезекиил в пророчеството си вижда Св. Богородица веднъж като Колесница, на която седи Бог, а друг път като Врата на изток, която врата ще стои затворена и никой човек не ще влезе през нея. Само веднъж ще се отвори, за да влезе през нея Господ и ще остане затворена.

Св. пророк Даниил говори за откъснал се камък от планината, който удари истукана (древния езически свят) и стана голяма планина, и изпълни цялата земя, поставил начало на Новото духовно царство, което никога няма да се разпадне.

Стълбата на Иакова съ-

що е предобраз на Светата Дева. Затова църквата пее: „Редвай се, лествице висока, която Иаков видя. С песен те величаем, Богородице, мислена и духовна небесна стълба, по която слезе нашият Бог и чрез която и ние се възкачихме към небето“.

Горящата къпина, която боговидецът Моисей видял, също е предобраз на Божията Майка. „Както къпината горяла, но не изгаряла, така и Дева родила и пак дева си останала.“ Затова Св. Богородица се нарича иносказателно „неопалима къпина“.

И Червено море се счита за предобраз на небрачната невеста Св. Богородица. Защото там Моисей раздели водата, тук Гавриил стана служител на чудото. Тогава Израил премина морето по сухо, сега Дева безсеменно роди Христа. След минаването на Израил морето пак стана непроходимо, след раждането на Емануил непорочната остана нетленна. Чрез раждането на Господа Богородица стана за сатаната и неговите служители гибелно море, а за вярващите християни, тия истински израилтяни, които странстват през пустинята на живота към Небесното отечество – спасително море, море, което потопи духовния фараон.

Всички предобрази на Св. Богородица, които се срещат в Священото Писание, в църковните песни и молитвословия, само загатват за нея и за възвишените ѝ качества и добродетели, с които Тя бе благодатно надарена и които откри в живота Си като Майка Господня, а след успението Си като вечна, неуморна застъпница се моли от небето пред Своя Син и Наш Бог Господ Исус Христос за наше добруване на земята и вечно спасение.

Илиян ЯНКОВ,
II б паралелен курс

Чудотворни икони на св. Богородица

От стр. 1

В нашата страна има голям брой чудотворни икони на св. Богородица. Най-известни са изображенията на Божията Майка в Бачковския, Троянския, Рилския и други манастири, а също и в редица енорийски църкви. А сред чудотворните икони на св. Богородица в другите православни страни, на особено голяма почит е Казанската пресвета Богородица, която по дивен начин се явила насън на малко момиченце. То три пъти предупредило епископа, но благочестивият мъж се съмнявал в истинността на думите на детето. Накрая то казало на пастира, че ако не изровят иконата от земята и не я поставят за прослава на Божията майка, Бог ще ги накаже. То-

гава епископът склонил и наистина намерили иконата на посоченото място. Тя обърнала огромна част от невярващото население, а през Втората световна война защитила руския народ, подложен на дълга и изтощителна обсада. И до ден днешен тази икона на Божията майка пази мира в християнските семейства, които я имат и ѝ се молят искрено.

Иконата на св. Богородица, наречена „Седмострелна“ или „за смекчаване на зли сърца“, изпълнява молитвите на тези, които със силна вяра и чисто сърце я призовават на помощ. Прогонва или обръща злото на враговете на молещия ѝ се и спасява както този, който е страдащ, така и този, който изпитва пагубното чувство на гнева. Тази икона изобразява мъ-

Фотоалбум „100 години Софийска духовна семинария“

Из фотоархива на проф. Михаил Енев

Общ изглед на Софийската семинария, гара Черепиш, 1958 г.

Вестник „Семинарист“ открива рубриката ФОТОАЛБУМ, в която ще се публикуват интересни снимки, съхранени от бивши възпитаници на Семинарията, от техни наследници или близки. Снимките ще бъдат придружени от текст, поясняващ изобразеното на тях и времето, когато са направени. Надяваме се, че чрез ФОТОАЛБУМ ще осветлим неизвестни досега страници от стогодишната история на Со-

фия в Черепиш през 1959 г., а днес е професор в Художествената академия в София и е член на Управителния съвет на фондация „Национални културни и образователни традиции“. Син е на приснопаметния дългогодишен свещеник в семинарския храм отец Стефан Енев. Като автор на голям брой снимки, проф. Михаил Енев притежава богат фотоархив, в който са съхранени ценни и интересни моменти от живота на Семинарията. За начало

онова време са се намирали спалните помещения на семинаристите, а пред нея, на преден план е семинарската църква в Черепиш „Св. Климент Охридски“. Втората снимка е направена през 1956 г. и в нея Михаил Енев, тогава семинарист във втори курс и ентузиазирани любител фотограф е уловил миг от часа по самоподготовка. Въпреки, че от тогава са изминали много години, в момчешките лица проф. Енев разпознава своите съученици

ралия, Иван Праматаров – дългогодишен певец в хор „Йоан Кукузел“ и преподавател по източно-църковно пеене в Богословския факултет, Найден Желев – впоследствие архимандрит Боян и игумен на Рожненския манастир, Георги Христов – сега енорийски свещеник в църквата „Св. Димитър“ в гр. Радомир, Никола Коюв – понастоящем енорийски свещеник в църквата „Св. Николай“ в столичния квартал Връбница и др. Всички семинаристи от тогавашния II клас били много музикални – спомня си днес проф. Михаил Енев, – и сформирали оркестър – единственият клас със свой собствен оркестър. И не веднъж, с разрешението на класния ръководител Харитон Попов семинаристите ходели да свирят на учителски празненства в близкото село Люти брод. В четвърти клас, Михаил Енев създавал фото клуб и към него лаборатория – първият фото клуб на Семинарията, в който участвали всички ученици и сами си проявявали и копирали личните снимки. Именно дейността на семинарския фото клуб запазва за бъдещите поколения десетки порт-

Семинаристите от II курс през учебната 1955-1956 г.

фийската духовна семинария.

Пръв участник в нашата рубрика е Михаил Енев. Той е завършил Софийската духовна семина-

рия. Енев ни предоставя две оригинални фотографии, които е направил през 1956 г. и 1958 г. На панорамната снимка ясно се вижда сградата, в която по-

Семинаристите от II курс през учебната 2003-2004 г.

Милчо Топузлив, сега свещеник в Българската епархия в Цариград, Сашо Манасиев – понастоящем свещеник в Българската църква в гр. Сидни, Авст-

ретни фотографии на семинаристи, както и множество кадри от различни духовни тържества, станали в Семинарията.

в. „Семинарист“

ката, която изпитала Божията майка при вида на разпнатия си Син, мъка която била, като че седем стрели пронизали сърцето ѝ.

„Отрада“ или „утешение“ – това е икона, съхранявана на Света Гора, Атон, в манастира Ватопед, която предпазила монасите от нашествие на разбойници. По време на молитва, игуменът на манастира чул как св. Богородица го предупреждава да се пазят от скритите извън манастира разбойници. После чул как Спасителят смъррил Своята Майка и ѝ казал, че те заслужават да бъдат наказани. Изведнъж образът оживял и игуменът видял как Младенецът закрива с ръка устата на Своята Майка, а тя смирено и загрижено отдръпнала ръката Му и пак повторила за да предупреди за опасността. Икона-

та така и си останала – Божията Майка отдръпва ръката на Младенеца.

Върху иконата „Помощница при раждане“ св. Богородица се изобразява високо вдигнати ръце нагоре, а младенецът е изобразен в утробата ѝ. Тази икона помага на всяка родилка, обърнала се с искрена вяра към Божията Майка. Достоверен е случаят с една майка, която имала само едно дете и според мнението на лекарите повече не можела да ражда. Но тя със сълзи на очи се молела на светата Майка да роди отоново. И родила не едно дете, а две близначки, които до ден днешен са живи и здрави под надзора на Божията майка. А на иконата „Подаваща ум“, виждаме св. Богородица като майка, която може да прозре в сърцата на родителите, страда-

щи за своите деца и как тогава тя им дава бистър и трезв ум.

И накрая, нека спомнем и иконата именувана „Радуйся, Благодатна изцелителке, на нашите души и тела“, към която се обръщаме със следната молитва: „О, пресвета Госпожо Богородице, ти, която си по-горе от всички ангелски сили и по-свята от всички светии. Припадаме и ти се покланяме пред всечестния и целителен твой образ и възпоменавайки твоето дивно явяване на боледуващия духовник Викентий, твоето дивно явяване на боледуващия духовник Викентий, така и сега изцери нашите души и тела, боледуващи от най-различни греховни рани и страсти.

Избави ни от всяка опасност, беда и скръб, и от вечното осъждане, запази ни от душепагубните учения на невидимите врагове – демоните. Дай ни християнски, безболезнен, мирен и непосредствен завършек на живота ни, както и да се причастим преди това със Светите тайни. А на нелицеприятния Христов съд ни удостои да застанем отдясно на всеправедния Съдия и да чуем Неговия блажен глас: „Дойдите, вие, благословени на Отца Ми“, наследете царството, приготвено вам от създание мира“.

Десислав ЙОВЧЕВ,
V а клас

Заб. Останалите доклади от Благоещенските четения ще бъдат публикувани последователно в следващите броеве на вестника.